

Arrest

nr. 85 370 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PICERNO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit het dorp Gay gelegen in de provincie Armavir. Sinds februari 2011 werkte u als bewakingsagent in de woning van generaal M.G.(...) in Echmiatsin. Een ver familielid van u, A.S.(...), had ervoor gezorgd dat u daar kon werken. In november 2011 vergezelde u A.S.(...) tijdens een ontmoeting met een kennis van hem, een zekere A.M.(...), een parlamentslid. U kende deze man niet persoonlijk. Van uw collega's had u wel vernomen dat hij vroeger bevriend was geweest met M.G.(...), maar dat ze nu ruzie met elkaar hadden. A.M.(...) vroeg u wat u zoal gehoord had tijdens uw werkzaamheden voor M.G.(...). U zei dat u niets gehoord had en dat u gewoon uw werk deed als bewakingsagent. Enkele dagen later riep het hoofd van de bewakingsagenten van M.G.(...), een zekere E.(...), u bij zich in zijn bureau. Hij zei u dat men u had

zien praten met A.M.(...). Hij vroeg u of u in de woning van M.G.(...) was om er te werken of om informatie door te geven. Toen u ontkende dat u informatie had doorgegeven, sloeg hij u in elkaar. Daarna liet hij u gaan. Hij zei dat hij nog zou uitzoeken of u wel degelijk degene was die bepaalde informatie had doorgegeven. U ging niet meer terug aan het werk, maar vertrok onmiddellijk naar een familielid in Gumri waar u ongeveer een maand en tien dagen ondergedoken zat. Tijdens uw verblijf daar belde uw vader u op om te zeggen dat E.(...) en zijn lijfwachten twee keer bij hem waren langsgesproken op zoek naar u. Ook bij verschillende andere familieleden hadden ze naar u gevraagd. Uw vader was naar het politiebureau gegaan, maar daar wilde men u niet helpen. Daarop besloot u om het land te verlaten. U reisde met de wagen naar Polen. Daar stapte u over in een vrachtwagen waarmee u verder naar België reed. U vroeg asiel aan 1 februari 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw militair boekje en uw geboorteakte.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen waarvoor u uw land van herkomst verlaten hebt niet ressorteren onder één van de vijf criteria van de Conventie van Genève. Er is namelijk geen sprake van vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. U verklaarde dat u uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van uw problemen met uw werkgever, generaal M.G.(...). U werkte als bewakingsagent in zijn woning in Echmiatsin. U werd er echter vals van beschuldigd bepaalde informatie doorgegeven te hebben aan een zekere A.M.(...), een parlamentslid met wie M.G.(...) een conflict heeft. Sindsdien werd u in opdracht van M.G.(...) gezocht door zijn bewakers. Ze dreigden ermee om u te vermoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 4-10). Uw problemen met M.G.(...) zijn dan ook van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U stelde dat de politie u niet wilde beschermen, omdat M.G.(...) een machtige man is en ze niets durfden ondernemen tegen hem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 7-9). Deze verklaringen wijzen weliswaar op eventuele banden tussen M.G.(...) en de politie, maar niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet ook vastgesteld worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo kan er op gewezen worden dat u enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot uw vervolgingsprobleem waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt. U verklaarde dat u er van verdacht werd om bepaalde informatie te hebben doorgegeven aan A.M.(...) en dat u vreesde om in opdracht van M.G.(...) vermoord te worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 4). U bleek echter in het geheel al niet op de hoogte te zijn om wat voor informatie het precies ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 4). Verder wist u weliswaar dat M.G.(...) en A.M.(...) vroeger bevriend waren en dat ze nu ruzie met elkaar hadden, maar u kon geen enkele uitleg verschaffen aangaande de precieze aard of de oorzaak van dit conflict (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 5-6). U dacht dat er behalve u nog wel andere werknemers van dezelfde feiten verdacht werden, maar u kon daar dan niet meer informatie over geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 10). Toen u gevraagd werd of de bewakers van M.G.(...) behalve bij uw familieleden ook bij uw kennis A.S.(...) zijn langsgesproken in verband met de feiten waarvan u beschuldigd werd, bleek u dit merkwaardig genoeg niet te weten, terwijl hij toch juist de persoon was die ervoor gezorgd had dat u voor M.G.(...) kon werken en ook degene was die u in contact had gebracht met A.M.(...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 10). U kon zelfs niet zeggen of uw vader hem al dan niet had ingelicht over uw problemen met M.G.(...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 7). Tenslotte kende u niet eens de volledige naam van het hoofd van de bewakingsdienst die u bedreigd heeft en in elkaar geslagen heeft, terwijl u toch al sinds februari 2011 voor hem werkte en hij ook twee keer persoonlijk bij uw ouders is langsgesproken op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 6, 9). Aangezien deze vervolgingsfeiten voor u de concrete aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land en gezien de ernst ervan, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te bekomen.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u sinds uw vertrek uit uw land ook onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te verkrijgen over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u niet eens over enige concrete informatie beschikt of u momenteel nog altijd gezocht wordt door de bewakers van M.G.(...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 8). U kon enkel zeggen dat ze na uw vertrek niet meer bij uw ouders zijn langsgesproken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 7-8). Toen u verder gevraagd werd of de bewakers van M.G.(...) sindsdien nog bij andere familieleden waren langsgesproken op zoek naar u, meende u slechts dat dit niet het geval was. U stelde dit evenwel niet gevraagd te hebben aan uw vader, maar u ging er van uit dat hij het u anders wel gezegd zou hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 10). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België telefonisch contact onderhoudt met uw ouders in Armenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/03/2012, p. 2). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg verder afbreuk aan uw beweerdte vrees voor vervolging.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw militair boekje en uw geboorteakte bevatten namelijk louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 maart 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en

feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker betwist niet dat de door hem aangehaalde feiten niet onder de toepassing van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet vallen. De Raad meent dat bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas dit niet dient getoetst te worden aan de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing hem weigert de subsidiaire bescherming toe te kennen terwijl blijkt dat verzoeker een reëel veiligheidsrisico loopt en dreigt van zijn leven te worden beroofd indien hij naar zijn land van oorsprong zou terugkeren. Bijgevolg meent hij dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Verzoeker citeert vervolgens de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en herhaalt dat hij meer dan een reëel risico loopt dat hij van zijn leven zal worden beroofd. Bovendien zou verzoeker niet op bescherming kunnen rekenen van de politie in zijn land van herkomst omdat dhr. M.G.(...) een machtig man is en de politie niets tegen hem durft te ondernemen. Verzoeker herhaalt dat dat zijn vader, nadat verzoeker ernstige slagen toegebracht waren, naar de politie gegaan is, maar deze deelde hem mee dat hij moest weggaan en dat zij niets konden doen. Verzoeker kan er dus geenszins mee akkoord gaan dat hem geen subsidiaire bescherming werd toegekend omdat hij volgens de commissaris-generaal enkele onaannemelijke en vage verklaringen zou hebben afgelegd.

Verzoeker citeert vervolgens uit de bestreden beslissing en stelt dat de commissaris-generaal de gevaarlijke, achterdochtige en geheimzinnige sfeer in zijn land van herkomst vergeet. Men dient zich aldaar te houden aan de richtlijn "hoe minder men weet, hoe beter!". Verzoeker vindt het in dit licht dan ook logisch dat hij niet verder vraagt naar de reden van de ruzie tussen M.G.(...) en A.M.(...), evenals dat hij niet wist of mocht weten hoe de achternaam luidt van het hoofd van de bewakingsdienst, E.(...). Verzoeker stelt dat E.(...) inderdaad tweemaal langs is geweest bij verzoekers ouders, maar hij meent dat iemand die ernstige slagen en verwondingen heeft toegebracht aan een ander en van plan is deze persoon om te brengen, uiteraard niet zomaar zijn achternaam gaat prijsgeven.

Verzoeker vindt het nog minder vanzelfsprekend dat hij zou gaan uitvissen welke informatie er dan wel gelekt zou zijn aangezien dit zijn leven nog meer in gevaar zou brengen en bovendien leefde verzoeker ondergedoken zonder enig contact met anderen. Verder is het logisch dat E.(...) niet zelf zal meedelen om welke informatie het gaat omdat ze verzoeker juist wilden uitvragen, zodat ze eventueel ook zouden te weten kunnen komen of er misschien meer informatie overgedragen was dan die waar ze reeds van op de hoogte waren. Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot de vraag of er nog andere werknemers verdacht waren, want als ze dit simpelweg aan verzoeker zouden hebben gezegd had hij deze personen kunnen waarschuwen.

De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet veel moeite heeft gedaan om bescherming te krijgen in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt wel dat zijn vader naar de politie zou geweest zijn, maar hij kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen. Verder stelt de Raad eveneens vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eveneens niet heeft geprobeerd op een andere manier hulp te krijgen. Verzoeker stelt dat hij goed bevriend was met A.S.(...) (gehoor Commissariaat-generaal p. 5) en A.S.(...) kende A.M.(...) duidelijk persoonlijk. De Raad vindt het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker nadat hij door E.(...) in elkaar geslagen zou zijn, geen contact probeert op te nemen met A.S.(...) en via hem eventueel met A.M.(...), die ook een invloedrijk man is, aangezien hij momenteel parlamentslid is (gehoor Commissariaat-generaal p. 5). Het feit dat verzoeker zonder verdere pogingen tot het bekomen van bescherming en zonder verdere informatie betreffende de problemen die hij had het land zou ontvlucht zijn, maakt zijn asielrelaas weinig aannemelijk.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad wijst erop dat aangezien verzoeker enkel documenten neerlegt die zijn identiteit aantoont en de Belgische asielinstanties een beslissing moeten nemen op basis van de verklaringen van verzoeker, de Raad van mening is dat verzoeker te vaag en onwetend en niet overtuigend overkomt. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet :

« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Waar verzoeker verwijst naar de gevaarlijke, achterdochtige en geheimzinnige sfeer die in zijn land van herkomst heerst, wijst de Raad erop dat dit aanhalen zonder concrete ondersteuning van bronnen niet vermog verzoekers relaas aannemelijk te maken. Verder is het ook zo dat het verwijzen naar een algemene toestand niet volstaat om te kunnen besluiten dat er in verzoekers hoofde een reëel risico op het lopen van ernstige schade bestaat. Verzoeker dient aan te tonen dat hij dit risico ook persoonlijk loopt en slaagt hier niet in.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij meteen na de feiten gevlucht en ondergedoken is en buiten met zijn familie geen contact meer had met anderen ook niet met A.S.(...), omdat men in deze omstandigheden niemand meer zou kunnen vertrouwen.

Aangezien verzoeker heeft gesteld dat hij goed bevriend was met A.S.(...) en dat deze verzoeker op vraag van zijn vader zelfs aan een job heeft geholpen en omdat deze zelfs een directe aanleiding is geweest van de problemen die verzoeker aanhaalt, vindt de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker hem niet gecontacteerd heeft, of zijn vader gevraagd heeft om deze te contacteren. Dit doet verder afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt dat hij sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst eveneens onvoldoende pogingen heeft gedaan om meer informatie te bekomen, stelt hij dat hij niet aan zijn ouders kan vragen om verdere inlichtingen te bekomen en bepaalde zaken uit te zoeken aangezien hij zijn eigen familie niet in gevaar wenst te brengen.

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verder merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat na de eerste twee keer dat E.(...) bij zijn ouders langskwam op zoek naar verzoeker hij niet meer opnieuw is langsgesproken (gehoor Commissariaat-generaal p. 8) en dat verzoeker eveneens vermoedt dat ze niet meer bij andere familieleden naar hem zijn komen vragen (gehoor Commissariaat-generaal p. 10). Het betreft vage verklaringen die niet overtuigen. Hieruit blijkt dat het goed mogelijk is dat verzoeker niet eens meer gezocht zou worden door E.(...), maar aangezien verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om dit met zekerheid vast te stellen, meent de Raad dat verzoekers zijn reëel risico voor het oplopen van ernstige schade niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het tegenspreken van de door de commissaris-generaal gevormde conclusies. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS